Jílovský školák č.1

Školní noviny Základní školy Jílové u Prahy **ročník I., září 2008**

Už padesát let chodí školáci do téhle budovy. Není stejná, stále se modernizuje. *Foto: archiv školy*

gratulujeme

K příležitosti oslav padesátin naší školy připravil novinářský kroužek toto slavnostní a zároveň první vydání „Jílovského školáka“. Co přejí jeho tvůrci škole, se dozvíte uvnitř novin.

NAŠÍ ŠKOLE JE UŽ PADESÁT LET. PŘEJEME JÍ DOBRÉ ŽÁKY I UČITELE

První zmínka o škole v Jílovém u Prahy byla prý už v knize Liber indicialis Antiqual urbis Pragensis z roku 1353. V ní byla také uvedena zpráva o školním rektorovi. V 16. století zde byl sice kantor, ale roku 1636 škola vyhořela a pak už byla školní docházka nepovinná.

Po třicetileté válce bylo město Jílové velmi zchudlé a tak se vyučovalo na faře.

Roku 1691 byla postavena nová škola, malá budova na náměstí. V roce 1774 začala být školní docházka opět povinná, ale jen pro děti ve věku 6 až 12 let. Počet dětí stále rostl, a proto tu v roce 1846 začali uvažovat o nové škole, která byla hned dva roky na to vystavěna. Měšťanská škola pak vznikla roku 1899, toho roku také dvojtřídní živnostenská pokračovací škola a v roce 1936 lidová hospodářská škola. To už se dostáváme do let, kdy se uvažovalo o novém (dnešním) umístění školy, protože dětí přibývalo a dosavadní třídy přestaly stačit. A tak byla 31. srpna 1958 otevřena nová škola, jejímž prvním ředitelem byl Vojtěch Tauš. V roce 1984 se začalo učit v nové přístavbě.

A jen tak pro zajímavost - můj pradědeček byl na této škole také nějakou dobu ředitelem.

Jaroslav Chlumecký

Zpracováno podle historie od pana učitele Jaromíra Košťáka

ZVEME MEZI SEBE DALŠÍ ŠKOLNÍ REDAKTORY

Mezi ostatní kroužky na naší škole patří také novinářský kroužek. Díky dětem, které se do něj přihlásily, vznikly i tyhle první školní noviny. „Jílovský školák“ je práce dětí z novinářského kroužku a také paní redaktorky z Jílovských novin Jany Linhartové za minulý školní rok. Už před rokem jsme začali trénovat psaní článků, reportáží a rozhovorů, aby vzniklo to, co teď držíte v ruce.

Scházeli jsme se jednou za čtrnáct dní v počtu devíti „redaktorů“, na jaře pak mezi nás přibyli další. Přáli bychom si, aby se k nám přidali další malí, ale třeba i větší novináři ze školy. Těšíme se na každého nového člena nebo třeba jen dopisovatele, který nám pomůže plnit stránky Jílovského školáka zajímavými články.

Dominika Rybářová

Redaktoři Jílovského školáka, kteří vydrželi do konce školního roku: zleva nahoře Alina Malysh (12), Dominika Rybářová (12), Aneta Cihlářová (10 - nová), Žaneta Rybářová (14), Majda Odjožna (10), Kamila Rybářová (10), Míša Hozmanová - nová (10), Bětka Varyšová (10), Petr Bartoš (12). Na fotografii chybí Jarda Chlumecký (13). Foto: jl

SEZNAMTE SE S NAŠÍ ÚŽASNOU ŠKOLOU!

Ahoj! Jsem Petr Bartoš a chci čtenářům, zvláště těm, co nejsou z Jílového, říci něco o naší jílovské základní škole.

Naše úžasná škola - i když to podle mne není možná ideální název (ale to je jedno) - se jmenuje „Základní škola Jílové u Prahy“. Tvrdím, že název není moc extra, ale nevadí! Důležitější je, co všechno v ní najdete.

Především - je tu 18 tříd ZŠ se žáky od 1. do 9. ročníků, ale také tu máme dvě speciální třídy. Kromě sborovén a kabinetů pro učitele tu najdete taky školní jídelnu, to abychom po učení neumřeli hlady, a taky školní družinu pro ty menší prcky a taky trochu větší prcky. Nerad bych ovšem urazil ty malé školáky! Kolem školní budovy jsou hřiště, prolézačky, pěkná zahrada...

Kromě toho bych měl ale určitě představit vedení školy:

Naše úžasná paní ředitelka se jmenuje PaedDr. Květa Trčková, naše hodná paní zástupkyně Alena Müllerová. A teď ta neméně podstatná jména - ekonomkou školy je Helena Bejčková, hospodářkou Eva Kolenská a nesíme zapomenout na pana školníka Martina Janáse, naše kuchařky a paní uklizečky. Samozřejmě bychom se ve škole neobešli bez více či méně hodných učitelek a učitelů.

Jestli vás bude naše škola zajímat víc, skoro všechno se o ní dozvíte na webových stránkách **www.zsjilove.cz**, které tak krásně připravuje paní učitelka Helena Slouková. **Petr Bartoš**

(Petr už do naší školy nechodí)

VÍTÁME MEZI NÁMI 41 LETOŠNÍCH PRVŇÁČKŮ

Ahoj děti! Zdravíme vás a vítáme v Základní škole v Jílovém u Prahy. V této škole se budete učit, ale zároveň tu taky budete zažívat nejrůznější dobrodružství, jak s učiteli, tak se spolužáky. Možná, že vám někdo tvrdil, že učení je ta nejhorší věc na světě, ale vy teď zjistíte, že to vlastně není tak hrozné! My starší spolužáci vám budeme držet palce, abyste ze školy odcházely nejen s úsměvem, ale i s dobrým pocitem, že jste zvládly „proklouznout“ i tím, co jste třeba neměly moc rády. Takže přejeme hodně úspěchů v učení, pochval i to, aby na vašem prvním vysvědčení byly co nejlepší známky!

Přeji hlavně hezké známky a co nejvíc kuráže!

Ať vám mamka za odměnu mašli na krk uváže...
Ať se tady máte dobře
ať se vám tu daří,
ať vám úsměv
na tvářičkách
navždy krásně září!
Prostě hodně úspěšnosti,
krásné známky
a co nejvíc štěstí
přeje **Kamila Rybářová**

CO PŘEJEME NAŠÍ ŠKOLE K PADESÁTÝM NAROZENINÁM...

✿ **Gratuluji naší škole** k jejím padesátým narozeninám. Přeji hodně úspěchů a ať ještě dlouho stojí. A doufám, že učitele učení do budoucna neomrzí.

Kamila

✿ **Přeji hodně nových žáků,** a aby ti zlobiví neudělali z naší školy hromadu cihel. Také, aby učitelé na naší škole vydrželi co nejdéle a aby z těch zlobivých dětí nezešíleli. Možná ještě, aby se tu naši školu podařilo celou dokončit a aby ji zase nějací „chytráci“ neničili.

Dominika

✿ **Naší škole je už 50 let** a je to nádherný pocit se v ní učit. Je to škola pro radost, protože tu učí mnoho hodných učitelů, se kterými je legrace. Cítím se tu moc dobře a mám tu spoustu přátel. Ať nám naše škola ještě dlouho vydrží! **Majda**

Tak toto je dort, který upekla paní Padevětová k padesátinám naší školy. Předvedla ho paní kuchařka Martina Hostová při zahájení nového školního roku. A kdo si na něm pochutnal? No přece novopečení prvňáci a jejich patroni z devátých tříd. Byl prý moc dobrý. Mňam!

JAK VYPADALA NAŠE ŠKOLA PŘED PADESÁTI LETY, VYPRÁVÍ PANÍ UČITELKA KVĚTA KRAMPEROVÁ

Paní učitelku Květu Kramperovou už dnes na škole nepotkáte, ale ještě před osmi lety tady na ZŠ Jílové u Prahy psala křídou na tabuli a opravovala písemky. Dnes bydlí v Hostěradicích, letos v červnu jí bylo 75 let. Na naší škole začala učit v roce 1954, když jí bylo 24. Učila 55 let a i po tak dlouhé době ji to neomrzelo, učila i v důchodovém věku.

Naši školu zná už od doby, kdy byla skoro nová. Prý když nastupovala, ještě se tam nosil nábytek a škola se dokončovala. Paní učitelka poznala při své práci spoustu lidí a také za ta léta nastřádala hodně zkušeností. Dodnes má moc dobrou paměť, a tak jsme byli rádi, že přijala pozvání do našeho kroužku. Na naše otázky ochotně odpovídala

✿ ***Kdybyste měla druhý život, chtěla byste být znovu učitelkou?***

Jsem přesvědčená, že nic jiného než učení bych zřejmě nevolila.

✿ ***Ve kterých třídách se vám učilo nejlépe?***

Vlastně jsem skoro pořád učila 1. a 2. třídu, takže jsem asi nejradši učila ty nejmenší děti.

✿ ***Který předmět jste vyučovala nejradši?***

Matematiku.

✿ ***Byla jste přísná učitelka?***

Myslím, že přiměřeně. Tedy aspoň doufám, že jsem nijak hrozná nebyla.

✿ ***Zkoušela jste žáky hodně, nebo jste jim dávala raději víc písemek?***

Ani snad ne. Myslím si, že každý učitel používá k učení jiné metody a ty si musí určit sám. Zkoušením ani písemkami jsem příliš často hodiny výuky nezaplňovala.

✿ ***Nosily se dříve na školách uniformy?***

Nenosily. Jedním z důvodů určitě bylo, že na to nebyly prostředky. Děti dříve chodily celkově mnohem skromněji oblečeny, než chodí teď.

✿ ***Co bylo kdysi ve škole jinak než dnes?***

Něco se dodneška vůbec nezměnilo, ale většina věcí je úplně jinak. Děti psaly nejdřív obyčejnou tužkou, potom obyčejným perem, které se namáčelo do inkoustu v kalamáři. Měly sešity jako dnes, ale bez obrázků na obalu. Prvňáci četli ze slabikáře Poupata. Jedním z vyučovacích předmětů bylo náboženství. Třídy byly rozdělené na kluky a holky a bylo také více učitelek než učitelů jako dnes.

✿ ***Byly děti před padesáti lety jiné než dnes?***

Určitě byly klidnější, tišší a bojácnější. Mívaly častěji problémy s komunikací a s výslovností. Mnohé děti to neměly vůbec jednoduché. Určitě byly chudší než vy teď a nemohly si toho moc dovolit. Měli bychom být rádi, že žijeme v takovéhle vyspělé zemi, kde školy jsou mnohem víc vybavené a k dětem vstřícné.

Paní učitelka Květa Kramperová (druhá stojící zleva) se svými kolegy ve školním roce 1976/77 (vpravo dole pan učitel Košťák a paní učitelka Košťáková).

✿ ***Konaly se dříve pro školáky nějaké akce jako třeba Den dětí?***

Den dětí jsme pravidelně pořádali. A byly také další akce, které se v této době už nevidí - jako třeba průvod k příležitosti Říjnové revoluce nebo společné oslavy 1. máje.

✿ ***Bylo za vás ve škole odpolední vyučování?***

Ano, bylo. Většinou to bylo v úterý a ve čtvrtek, podobně jako dnes.

✿ ***Jak bývaly dlouhé přestávky?***

Asi stejně dlouhé jako teď. Malá trvala deset minut, ta velká dvakrát tolik, takže dvacet minut.

✿ ***Jezdila jste se svými školními dětmi na výlety?***

Na konci školního roku se většinou konaly školní výlety. Občas jsme společně jezdili také třeba do divadla. Děti měly rády i takzvaná branná cvičení, při nichž se zkoušelo, jak se chovat při ohrožení, třeba ve válce.

✿ ***Kolik dětí jste mívala ve třídě?***

Ve třídě bylo většinou kolem 30 žáků. Jednou se mi dokonce stalo, že jsem učila 41 dětí.

✿ ***Mohli si žáci o vyučování třeba odskočit na záchod nebo se napít?***

Ne, nic takového se tenkrát nemohlo. Každý to musel stihnout o přestávce. Dnes sice děti mohou jít o hodině na záchod, ale ve staré škole to bývalo jinak. Tenkrát se například nemusely do třídy přezouvat.

✿ ***Máte děti? A zvolilo některé z vašich dětí povolání učitele?***

Mám dvě děti. Učitelem není nikdo z nich.

✿ ***Děkujeme, že jste si pro náš novinářský kroužek udělala čas a těšíme se, že vás uvidíme na oslavách narozenin naší školy.***

Zaznamenala
Dominika Rybářová

POZVÁNKA

Zveme všechny přátele naší školy, absoventy nedávné i dávnější na oslavu 50 let od otevření nové školní budovy. Program pro návštěvníky je připraven od 9 do 14 hodin.

Více na *www.zsjilove.cz.*

PROSTŘEDÍ NAŠÍ ŠKOLY SE STÁLE MĚNÍ K LEPŠÍMU

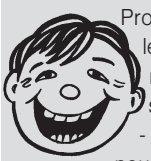

Prostředí v naší škole je pořád jiné. Pomalu se tu mění staré věci za nové - před školní družinou je například nové piskoviště a přes prázdniny nám tu postavili nové prolézačky. Taky se zlepšuje hřiště - nově je zde doskočiště pro skok do dálky. Staré hřiště před speciální školou už neexistuje a je tam pěkný trávník. Mně se tady líbí a myslím, že i ostatním. **Bětka Varyšová**

K ČEMU JE DOBRÝ ŠKOLNÍ SENÁT

Školní senát se obvykle schází jednou do měsíce, avšak v poslední době před koncem školního roku jsem ho už docela postrádal. Schůzky obvykle bývají s paní ředitelkou Květou Trčkovou. Setkávají se zde zástupci žáků od 2. do 9. tříd a také ze speciálních tříd. Z jedné třídy docházejí vždy dva až tři zástupci.

Senát slouží k tomu, aby byli žáci informováni o situaci školy, co má vedení školy v plánu obnovit a dokoupit, ale často se tu řeší také nejrůznější prohřešky školáků.

Po každém setkání členové senátu informují své třídy, o čem se jednalo. Mají také právo „hlídat" žáky s horším chováním a vysvětlovat jim, proč danou „neplechu" nemají dělat. Proto by zástupci senátu měli jít také své třídě příkladem.

V letošním školním roce v senátu zastupují třídy tyto děti:

2. A - Tereza Pešková, Claudie Tobiášová, **2. B** - Michal Dymek, Kateřina Kraupnerová, z. Jiří Janoušek, **3. A** - Kateřina Jabůrková, Nicole Vrbová, **3. B** - Tomáš Kostelníček, Eliška Vaníčková, z. Marie Mildnerová, **4. A** Bára Džerengová, Tomáš Padevěd, **4. B** - Karolína Soukupová, Natálie Doležalová, **5. A** - Zuzana Průchová, Marek Pešek, **5. B** - Barbara Kalounová, Michaela Srbová, **6. A** - Matěj Kraupner, Kristýna Strnadová, z. Veronika Jabůrková, Kryšpín Varyš, **6. B** - Linda Szabo, Kateřina Finfasová, **7. A** - Nikola Hadrychová, Alina Malysh, **7. B** - Petr Málek, Martin Svědínek, **8. A** - Nikola Vimmerová, Lucie Padevětová, z. Veronika Kašparová, **8. B** - Jaroslav Koprolín, Serhiy Muzh, **9. A** - Markéta Vocetková, Hana Syslová, **9. B** - Andrea Makalová, Miroslav Valenta, **Spec. 1** - Lenka Dědová, **Spec. 2** - Jan Stoklasa, Tereza Kryštůfková. (kr)

CO SE NÁM NA NAŠÍ ŠKOLE LÍBÍ A CO NÁM TAM VADÍ?

✿ **Na škole se mi asi nejvíc líbí,** že se tam vidím s mými kamarádkami. Líbí se mi, že má každý žák svou skříňku, do které si ukládá své věci a taky že tam jsou automaty na sušenky a na pití. Ve škole jsou i dobré kroužky, ale mohlo by jich být i víc.
Jinak se mi ale škola moc nelíbí, protože přináší samé učení a úkoly, a to je pěkná nuda. Ale stejně chodím do školy docela ráda.

Dominika

✿ **Na naší škole se mi líbí** její velmi dobrá úroveň vyučování, a to proto, že mě učitelé naučili a doufám, že ještě naučí všechno potřebné učivo. Další výhoda školy je, že se v ní vždy dobře vyznám. Třídy jsou také velmi hezké, nábytek je dobrý a nástěnky vždy plné různých projektů, informací a přehledů různého učiva. Pokud je nábytek již v horším stavu, tak je třída alespoň vyzdobená.
V horším stavu jsou ovšem záchody, kde to vypadá dost špatně co se týká čistoty. Vím, že vina školy to není, ale mohou za to naši žáci, kteří si neváží toho, co mají. Možná bychom si ale mohli pomoci pořádek uhlídat.
Jídelnu máme sice velkou, ale porce k obědu bývají podle mne malé. Jenže co bychom chtěli za necelých dvacet korun?
Do naší jílovské školy chodím docela rád, protože v Praze by to bylo určitě horší a nebezpečnější. Bohužel mi pravděpodobně za nějaký čas nic jiného nezbude.

Jarda

✿ **Ve škole se mi líbí**, když jezdíme na výlety a můžu se dozvědět něco nového a zajímavého. Líbí se mi, že se tu můžu setkávat s kamarádkami. Někdy hrajeme hry a soutěžíme. Líbí se mi také, že se učitelé hodně snaží, abychom všichni porozuměli učivu.
Ve škole se mi nelíbí, když jsou děti drzé a zlobí, ale to já změnit nemůžu a musím se s tím smířit. Někteří žáci už jsou prostě takoví. Nelíbí se mi, když učitel občas zapomene upozornit na test a my jsme pak překvapeni. Ale musím říci, že to nebývá moc často. Také se mi nelíbí, že míváme do školy hodně povinností.

Alina

Líbí se nám nové prolézačky - po vyučování si je užívají i malé děti.

AGRESOŘI A OBĚTI MEZI NÁMI

Na naší škole roste jako všude jinde ve školách agresivita žáků, především z řad osmáků a deváťáků. Ti si často dovolují na mladší, které například odhánějí od stolů v jídelně, nadávají jim, uráží je, ale i fyzicky obtěžují. Mně se tohle chování vůbec nelíbí, protože jeden z těch, na které si občas dovolují, jsem bohužel i já. Některé děti ovšem obdivují toho, kdo udělá něco špatného. Dokonce jsou případy, že spolužák spolužákovi obstará i nějakou návykovou látku. Bohužel je hodně žáků z řad těch nejstarších, kteří se netají užíváním návykových látek. Já ale vím, že se tyhle případy netýkají pouze naší školy, ale i těch ostatních, a pražské bývají i daleko horší. I když jde třeba „jen" o kouření cigaret, není to vůbec dobře. Přece se ví, že kouření poškozuje zdraví a zkracuje náš život. Většina kuřáků včetně dospívajících si sice myslí, že ty varovné nápisy na krabičkách jsou nesmysly, ale je to skutečnost. Mimo jiné například i moji prapradiče s tím mají své smutné zkušenosti. Jeden z nich na kouření doplatil smrtí. (kr)

OKOLÍ ŠKOLY SE NÁM LÍBÍ

Na školní zahradě je vybudované nové fotbalové hřiště s umělou trávou. Okolo vede běžecká dráha. Vedle je asfaltové hřiště pro basketbal, kde se dá také jezdit na kolečkových bruslích, pak antukový kurt pro nohejbal a tenis. Na zahradě nejsou jenom samá hřiště, ale také zeleň. Byl tam i malý stromek, který zasadila třída 4. A s paní učitelkou Kudělkovou. Ten ale bohužel už někdo ukradl.
Pod zahradou je sad, kde na jaře rozkvétají třešně, jabloně a hrušně. Je tam také skleník s květinami. U hlavního vchodu do školy roste krásný smrk, který každé Vánoce svítí. Ten společně s ostatními stromy zdobí prostor před hlavním vchodem do školy, kde od jara do podzimu nechybějí ozdobné květiny ve velkých květináčích. Prolézačky v zadní části zahrady děti postupně zničily, ale už tu máme nové, hned vedle pískoviště. (ža)

NEJRADĚJI MÁME HODNÉ, ALE RÁZNÉ UČITELE

Škola je hodně zapeklitá věc. Je v ní mnoho učitelů, žáků a dalších lidí a vlastně všeho. Nevím jestli dokážu říct, že mi na škole něco vadí nebo nevadí...
Tolik mi nevadí, když paní ředitelka potrestá žáka, který něco doopravdy provedl, ale když by byl potrestán žák, který je v nějakém průšvihu nevinně, to mi vadí.
Neslavnou záležitostí je třeba školní jídelna, i když se snažím nevidět to tak černě. Paní kuchařky vaří docela dobře, ale vadí mi třeba hluk v jídelně. Pro mne je často nesnesitelný. V jídelně mi taky vadí, když žák z vyšší třídy předběhne malého žáčka, který se nemůže ani bránit a jenom kouká, co to ten velký dělá. To mi vadí na školní jídelně opravdu hodně.

K oblíbeným učitelům na naší škole patří také paní učitelka Vendulka Zahálková.

A co mi vadí nejvíc? Stalo se, že z naší školy odešla učitelka, protože jí vadilo, že jsou děti neukázněné a že se nechovají tak, jak by měly. Naši třídní paní učitelku například polil kluk inkoustem - jen tak z legrace, nebo nevím proč. Navíc ho ani nenapadlo omluvit se. Chování mnoha starších žáků se mi nelíbí. Podvádějí, jsou neposlušní a sprostí... a to není všechno. K učitelům bývají drzí, hlavně když se mluví o prospěchu.
Znám případy, kdy se žák, který dostal třídní důtku nebo propadal, chtěl učiteli pomstít. Ne tak, že by mu třeba řekl svůj názor, ale udělal nějakou hloupou věc, která učitele určitě mrzí.
Je ale taky hodně věcí, které se mi ve škole líbí - třeba že máme už konečně v šatnách každý svou skříňku na zámek, že máme počítačovou učebnu, kde se učíme velice zajímavé věci, že připravujeme zajímavé projekty... A co je nejdůležitější - mám ráda hodné a rázné učitele, kteří si nenechají nic líbit.

Žaneta Rybářová

VZPOMÍNÁME, JAKÝ BYL NÁŠ PRVNÍ DEN VE ŠKOLE

NEBYLO TO PRO MNE JEDNODUCHÉ

První den ve škole jsem na sobě měla slavnostní kytičkované šaty. S rodiči jsem tenkrát přijela k obrovské škole, která mi připadala jako obr budova. Já jsem proti ní byla maličká jako skřítek. Vešla jsem dovnitř a tam byly staré kovové šatny. Držela jsem se pevně taťky jako klíště a bála se pustit. Nejhorší ze všeho pro mne bylo, když jsem vstoupila do třídy. Děti, co tam seděly, byly pro mne úplně neznámé a cizí. Jejich obličeje jsem ještě nikdy neviděla, bála jsem se s někým začít mluvit. Nebyla jsem tenkrát v první třídě ani trochu výřečná jako teď. Vzpomínám si, že i ostatní nastávající prvňáci byli vystrašení, někteří plakali a drželi se svých rodičů.

Přidělili mi místo vedle kluka, který se mi moc nelíbil a měla jsem z něj strach. Nechtěla jsem s ním za žádnou cenu sedět, ale nakonec jsem se s tím smířila a zvykla si. Vzpomínám si samozřejmě i na pana učitele Tlamsu, který rodičům sděloval podrobnosti, co potřebujeme do školy, jaké pomůcky bychom si měli opatřit.

Všichni rodiče v ten den fotografovali a natáčeli své malé ratolesti. Mne taťka taky vyfotil, ještě mám ten snímek schovaný. A nad tou fotkou jsem si vzpomněla, jaký vlastně byl můj první den ve škole. I když trochu rozpačitý, nakonec se mi moc líbil. **Žaneta Rybářová**

Žaneta dnes už chodí do 9. třídy. Jako patronka si vede svou prvňačku Andreu Vimmerovou, kterou bude mít celý rok na starost.

Prvňačka Andrea Bučková dostala jako patronku Evu Balogovou.

NA PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN SI UŽ NEVZPOMÍNÁM

Jaký byl můj úplně první den ve škole, si moc nevzpomínám, ale na první třídu ano. Chodila jsem tenkrát do ZŠ a MŠ v Jílovém a moje paní učitelka byla moc hodná. Pamatuju si, že tam nezvonil zvonek, že jsme měli hezké učebnice, i to, že jsem tam měla spoustu kamarádů z různých tříd.

A jak to bylo s učením?

V matematice jsme měli určitě lehčí příklady, než máme teď, v českém jazyku jsem tenkrát četla sloupce a básničky a na začátku učebnice jsem měla nalepovací berušky. O přestávkách jsem si třeba postavila auto z lega, které opravdu jezdilo. A taky vím, že na vysvědčení jsem v první třídě měla samé jedničky. **Majda Odjožna**

MŮJ PRVNÍ ŠKOLNÍ ZÁŽITEK

Když jsem přišla prvně do jílovské školy, bylo to něco, jako bych vstupovala do nějakého cizího domu. Když mě pak taťka odvedl do mé budoucí třídy, změnila jsem názor, docela se mi tam líbilo. Navíc jsem se tam potkala se svou nejlepší kamarádkou Anetkou Cihlářovou, se kterou kamarádím už od školky. Sedly jsme si vedle sebe - já u parapetu okna, ona do uličky mezi lavicemi. Takhle sedět se mi líbí dodnes. Sleduju totiž květiny na okně a navíc se můžu koukat do krajiny, když mě zrovna učení nudí. Vlastně si ani nepamatuji, jaký tam byl tenkrát výhled, ale myslím, že za okny byla školní zahrada a kousek od ní fotbalové hřiště.

Až na některé spolužáky, to bylo v první třídě každý den super. Denně jsme totiž měli vyučování jen do půl dvanácté. Tolik jsme se neučili a hodiny byly volnější. (Zato teď - jen učení a učení!) Ale o jedné nevýhodě vím - třídu jsme měli až na konci chodby, vedle záchodů pro kluky. Ti se nám vysmívali, že to my holky máme daleko. Ale jinak byla první třída určitě fajn!

Kamila Rybářová

Naše škola má ve znaku moudrou sovu. Ta hezká dřevěná na nás dohlíží za školou u pískoviště.

I PŘES MALOU NEHODU ZAČALA ŠKOLA DOBŘE

Poprvé jsem šla do školy 1. září roku 2001. Když jsme s mamkou a taťkou čekali před školou, přepadl mě strach, i když jsem se strašně těšila. Na sobě jsem měla světle zelený kostým - sukni a sako, v ruce kytku. Taška byla červená s malou mořskou vílou. Když všichni vešli do budovy, říkala jsem si: „Tak už to začne!“

Ve třídě to bylo pestrobarevné, všude spousta obrázků, prostě nádhera! Paní učitelka Helena Sloukoá nám rozdala nové učebnice, sešity a hlavně žákovskou knížku. Co se ale nestalo! V tašce se mi tenkrát rozlil mrkvový kubík, protože jsem ho špatně zavřela. A tak jsem měla polité sešity i žákovskou, tu jsme pak museli kupovat novou. Mamka se na mne trochu zlobila, ale myslím, že to byl stejně dobrý začátek. **Alina Malysh**

ŘÍKALA JSEM SI „KONEČNĚ JSEM ŠKOLAČKA, TO JE NĚCO!“

V době, kdy jsem nastupovala do první třídy, byl ředitelem školy Petr Skalský. Jako každým rokem se všichni sešli před hlavním vchodem školní budovy a pan ředitel nám řekl pár slov na přivítanou. Většina prvňáčků přišla za doprovodu rodičů, aby se tolik nebáli. Ani já jsem se neobešla bez taťky. Pan ředitel postupně četl učitele a třídy, které měli učitelé po celý rok učit. Nejdřív šli prvňáčci. Já jsem byla zařazena do 1. A. Řadu, kterou naše nová třída vytvořila, vedla paní učitelka Helena Sloukoá. Oddychla jsem si. Byla jsem ráda, že jsem pryč z toho hrozného chaosu. Hned v patách nám byli rodiče, kteří čekali na to, až řekneme ve třídě „sýr“, aby si pak fotku z té slavné chvíle mohli uložit do alba.

Všechno sice vypadalo hladce, ale do smíchu moc nikomu nebylo. A není se čemu divit - nikdo nikoho neznal a navíc se všichni báli co se bude dít. Já jsem si sedla do lavice u dveří. Můj strach se trochu zmenšil, když jsem si sedla s holkou Míšou, kterou jsem už znala. Rodiče stáli vzadu, všechno pozorovali a fotili.

Co nám tenkrát paní učitelka povídala, si už vůbec nepamatuji. Jen vím, že jsem si říkala: „Konečně jsem školačka, to je něco!“

Ten den považuji za velký krok v mém životě. Teď už se ve škole ani trochu nebojím. Dá se říct, že se tam cítím jako doma. Až na to otravné učení...

Dominika Rybářová

CHTĚLA BYCH BÝT UČITELKOU?

✿ Dominika Rybářová:
Myslím, že učitelkou asi nebudu, i když se mi to povolání docela líbí. Líbí se mi proto, že mám ráda děti a ráda si s nimi hraji a taky proto, že mě baví učit. Doma si někdy se sestrou hrajeme na školu. Také mě baví vymýšlet nové nápady, třeba zrovna na učení.
A proč bych nechtěla být učitelkou? Asi proto, že učitelky nemají příliš velký plat, i když je toto povolání potřebné pro budoucí život každého dítěte. Také by mě nebavilo věčně napomínat zlobivé děti a poslouchat výlevy drzých puberťáků. Z toho vyplývá, že na druhém stupni bych určitě neučila. O tomto povolání budu ještě trochu uvažovat, i když dnes se dětem naskýtá mnoho dalších pracovních možností. Ještě mám dost času, abych se rozhodla. Začínám teprve sedmou třídu.

✿ Bětka Varyšová:
Na jednu stranu ano, ale na druhou ne. Bavilo by mě pořád dětem něco vysvětlovat a ukazovat, protože by mě konečně někdo vnímal a poslouchal, co já říkám. Ale nebavilo by mě, kdyby žáci zlobili a neposlouchali. Pak musí být hrozně těžké nedat jim pohlavek nebo facku.

✿ Žaneta Rybářová:
Učitelkou být nechci. Myslím si, že je to velice náročná práce, která není ani tak dobře placená. Nevím, proč jsem o tomhle povolání jako malá snila a pořád jsem si hrála na školu a chtěla jsem strašně moc být učitelkou. Teď se můj sen rozplynul a já chci být úplně něčím jiným. Proč mě vlastně tohle povolání neláká?
Vím moc dobře, jak to ve školství chodí, moje mamka tam pracuje. Ptala jsem se, co se jí tak na škole líbí, vždyť je to velmi náročná práce. Dozvěděla jsem se, že tato práce je opravdu těžká a často únavná, ale také často zábavná. „Hlavně jsi tam mezi lidmi, s kterými si můžeš povídat“, dozvěděla jsem se od mamky. Také mi řekla, že ji těší, když učí děti, ze kterých pak vyrostou vzdělaní lidé. Je proto uznávaná jako dobrá učitelka.
Já sama jsem se rozhodla, že povolání učitelka není nic pro mne. Budu radši dělat kosmetičku nebo kadeřnici.

✿ Alina Malysh:
+: Kdybych byla učitelkou, lákalo by mě, že se můžu dělit o vědomosti s ostatními, chodit s dětmi na výlety a poznávat nové věci, učit je něco zajímavého, hrát poznávací hry...
-: Vadilo by mi, kdyby mě děti neposlouchaly, zlobily by a byly drzé. To bych se nejspíš neudržela a ohnala bych se po nich. Možná bych se obávala, že mi dojdou nápady - např. výlety, muzea, divadla, nebo že by to žáky nebavilo a nudili by se. Možná by mě žáci neměli rádi. A co by se mi ještě nelíbilo? Opravovat velké písemky.

Když nastoupí děti do 1. třídy, nejradši by si jen hrály. Na konci školního roku umějí číst, psát, počítat. Naučili je to naši učitelé.

Paní učitelka by měla být k dětem vždycky trpělivá a přívětivá.

NA ŠKOLE V PŘÍRODĚ TO BYLO BEZVA

Teď už jsem páťák, ale pořád ještě vzpomínám, jak jsme byli ve 2. třídě na škole v přírodě. Bylo to bezva!
V pátek ráno jsme vyrazili směr Šumava. Cesta autobusem byla fajn. Seděla jsem s mou kamrádkou Kamčou a tím pádem byla cesta ještě veselejší.
Přijeli jsme k penzionu, ale museli jsme čekat, než se vystěhují děti, které tu byly před námi. Nemohli jsme se dočkat, jak to bude uvnitř vypadat. Když přišel čas, nahrnuli jsme se do domu. Paní učitelky nás rozdělily do pokojů. Já s Kamčou, Aničkou a Kájou jsme byly rády, že jsme dostaly jeden z nejhezčích pokojů. Hezčí měly jen Míša, Štěpka, Iva, Zuzka a Ema. Vybalily jsme si s holkama věci a chlubily se svými plyšáky. Ale taky jsme zjišťovaly, kde mají pokoje kluci. Hned nás napadlo, že vedle našich učitelek. Nakonec jsme ale přišly na to, že budou spát vedle našeho pokoje. To nás přešel smích, protože jsme si představovaly, že nás budou otravovat. A to se taky stalo. Hned první večer nás probudilo ťukání na zeď, takže bylo veselo. Další dny jsme si ale zvykly a když jsme nereagovaly, kluci přestali.
Každý den se dělo něco jiného. Chodili jsme na výlety, hráli různé hry. Viděli jsme sklářské muzeum, Boubínský prales a Černé jezero. Jednou jsme taky byli v cukrárně, kde měli moc dobré žvýkačky a my jsme jim je tam všechny vykoupili.
Týden utekl jako voda. Na závěr byl karneval a pak zpátky domů! Ale bylo to bezva. **Aneta Cihlářová**

ZEPTALI JSME SE NAŠICH UČITELEK: CHTĚLA JSTE BÝT VŽDYCKY UČITELKOU?

V minulém školním roce jsme zpovídali některé naše učitele, přesněji učitelky. Na jediného učitele, kterého můžete v naší škole potkat, si „posvítíme“ příště. Zde jsou naše otázky:

1. ***Chtěla jste být vždycky učitelkou?***
2. ***Co vás jako žákyni na základní škole nejvíc bavilo?***
3. ***S čím jste měla potíže nebo co vás nebavilo?***
4. ***Dostala jste na ZŠ někdy poznámku? Jestli ano, proč?***
5. ***Co si myslíte o dnešní škole?***
6. ***Ve které třídě na naší škole se vám učí nejlépe?***
7. ***Co si myslíte o dnešních dětech?***

✿ IVA JABŮRKOVÁ:

1. Ve většině případů jsem si přála být učitelkou. Když jsem chodila na základní a střední školu - ano, na vysoké pak už ne.
2. Nejvíc mě bavila matematika, ráda řeším rovnice.
3. Nebavila mě výtvarná výchova, nepřipadala jsem si talentovaná.
4. Poznámku jsem dostala. Za to, že jsem neměla domácí úkol na výtvarnou výchovu.
5. Rozdíl mezi dnešní a dřívější školou? Dnes používáme jiné metody.
6. Letos se mi učí nejlépe v 9. B. Žáci jsou chytří a je jich jen osm.
7. Co si myslím o dnešních dětech? Všechny jsou skvělé. A myslím si, že budou chytřejší než my.

Zapsal Jaroslav Chlumecký

✿ LENKA RYBÁŘOVÁ:

1. Učitelkou jsem být chtěla.
2. Na ZŠ mě bavila matematika, přírodopis, tělocvik a hudební výchova.
3. Nebavila mě výtvarná výchova, pracovní činnost, zeměpis a fyzika.
4. Poznámky jsem dostávala, dost často jsem zlobila.
5. My jsme kdysi neměli tak hezké učebnice a pomůcky jako mají děti dnes. Zato jsme si ale mezi sebou asi víc rozuměli, nezáviděli jsme si tolik, nenadávali jsme a nedovolovali jsme si na učitele.
6. Jestli si mám vybrat, nejlépe se mi učí ve 2. třídě.
8. Mrzí mě, když rodiče často omlouvají lenost svých dětí.

Zapsala Majda Odjožná

✿ VENDULA ZAHÁLKOVÁ:

1. Učitelkou jsem být nechtěla. Měla jsem ráda knihy a chtěla jsem být knihovnice, ale nedostala jsem se na knihovnickou školu. Proto jsem šla studovat na gymnázium, pak jsem pracovala v mateřské škole a při tom jsem začala dálkově studovat pedagogickou fakultu. Po třech letech jsem pak nastoupila do ZŠ Jílové u Prahy, kde jsem začala učit 1. třídu. To už bylo před 25 lety.
2. Jako žákyni mě asi nejvíc bavily přestávky. Ale taky výtvarná výchova, literatura a ruční práce, které mě baví dodnes.
3. Potíže jsem měla s matematikou a fyzikou.
4. Poznámku jsem dostala v sedmé třídě. Paní učitelka mi do žákovské napsala: „Vyrušuje při hodině dějepisu“. Bylo to proto, že mě spolužák ze zadní lavice otravoval a já jsem se na něj neustále otáčela.
5. Co si myslím o dnešní škole? Nové vyučovací metody jsou dobré pro děti. Pro učitele je to těžší, protože když oni chodili do školy, bylo to úplně jiné. Ale myslím si, že by se tomu nikdo neměl bránit. Důležité je, aby děti vyučování nenudilo.
6. Učila jsem všechny ročníky, ale nejvíc se pořád točím kolem 1. a 2. třídy. Takže se dá říci, že tyhle třídy učím nejradši. Asi proto, že jsem hodně hravá a ráda se s dětmi bavím.
7. Myslím, že spoustě dětí chybí základy slušného chování, tolerance a mnohé jsou kritické ke všemu kolem, ale nikdy ne k sobě. Naštěstí existují i milé, slušné děti, se kterými je radost pracovat. Člověk pro ně nelituje času.

Zapsala Dominika Rybářová

✿ ALENA DVOŘÁČKOVÁ:

1. Myslím, že učitelkou jsem ani být nechtěla.
2. Nejvíc mě na základní škole bavil dějepis a taky to, že jsem se tam viděla s kamarádkou.
3. Nebavila mě hudebka a na druhém stupni pak fyzika. V ní mi nešly převody.
4. Poznámku jsem taky dostala - to když jsem se bavila s kamarádkou při hodině.
5. Nevidím rozdíl mezi školou dřív a dnes žádný. Každý se kdysi musel učit stejně jako dnes.
6. Já učím jenom 4. a 5. třídy, protože žáci v nich jsou už trošku vyspělejší a umějí vyjádřit své myšlenky.
7. Dnešní děti jsou ctižádostivé, umějí se prosadit, někdy jsou zbytečně vulgární, přibývá agresivity. Často mezi sebou dělají rozdíly - to se týká např. oblečení. Ale jsou i takové, které vědí, co chtějí.

Zapsala Alina Malysh

✿ MARIE VONDRÁČKOVÁ:

1. Já jsem učitelkou být nechtěla a ani původním povoláním učitelka nejsem.
2. Ve škole mě bavil jiný styl práce - větší kolektiv, pořád nějaké změny.
3. Nebavil mě dějepis a zeměpis.
4. Poznámku jsem nikdy nedostala.
5. Myslím si, že dnešní škola nabízí dětem různé možnosti vzdělávání, takže kdyby je dokázaly zužitkovat, určitě by si odtud hodně odnesly.
5. Nejlépe se mi učí v mé třídě 8. A, kde jsem třídní.
6. Dnešní děti? Ve velké většině jsou nevychované, drzé, rozmazlené, vulgární, neuznávají autority. Najdou se ovšem i takové, které jsou hodně šikovné a hodné.

Zapsala Žaneta Rybářová

Zahájení letošního školního roku bylo zvlášť slavnostní - s dortem k padesátinám školy, s padesáti balonky a s hosty z Městského úřadu.

UNICEF POMÁHÁ

Zajímalo by mě, co si pod názvem UNICEF představují běžní lidé? Nejspíš nějaký program nebo snad jméno skupiny? Jenom jedno je dobře - znamená to program pomoci dětem. UNICEF je velká světová organizace, která chrání a pomáhá zlepšovat život dětí v chudých zemích. Ty děti jsou třeba z Afriky nebo z Indie, ale i odjinud, kde se nemají tak dobře jako my. A tak se snažíme pomáhat i u nás ve škole. Díky UNICEF se třeba vyrábějí a prodávají různé věci - panenky, magnety, propisky i jiné dárky a peníze se pak věnují na očkování, přístup k čisté vodě, na jídlo a nebo na vzdělání v těch chudých zemích. Až budu velká, chtěla bych cestovat třeba do Afriky a pomáhat, aby se tam dětem lépe žilo.

Aneta Cihlářová

PODAŘÍ SE NÁM ZÍSKAT CERTIFIKÁT „EKOŠKOLA“?

Naše škola se letos v lednu přihlásila do do projektu Ekoškola. Jednotlivé eko-skupiny se pod vedením paní učitelky Kryštůfkové snaží získat co nejvíc informací, měly by se zajímat o naše společné životní prostředí, dbát na okolí i prostory školy.

Odpadky třídíme podle druhů do zvláštních kontejnerů, sbíráme hliník i papír. Do projektu se zapojilo již několik škol v ČR.

Na jaře jsme se zapojili do velké akce Ukliďme svět, která se konala ke Dni Země 22. dubna 2008. Celý týden se všichni žáci naší školy účastnili různých akcí. Některé třídy se šly podívat na skládku na Radlíku, jiné navštívily čistírnu odpadních vod. Všichni společně jsme uklízeli na školním pozemku a kolem školy, ale také jsme pomáhali uklízet v okolí našeho města.

Bětka Varyšová

V minulém školním roce jsme všichni společně nasbírali skoro půl tuny hliníku. Za to jsme od pracovníků Ekocenter Říčany a Votice sklidili obdiv, ale také finančí odměnu. Pravidelně sbíráme ve škole papír, protože se tak šetří peníze a také příroda. Učíme se žít ekologicky, takže mimo jiné víme, proč třídit odpad.

POMÁHÁME DĚTEM, KTERÉ NEMAJÍ NA ŠKOLU

Loňská třída 6. A se s paní učitelkou Veronikou Šilháčkovou rozhodla adoptovat dítě na dálku.

Šlo o kluka z Indie, který nemá na školné ani na oblečení a jídlo. Proto se šesťáci dohodli, že mu přispějí každý rok částkou 4 900 korun.

Některé děti v chudých zemích, které nemají rodiče, žijí u svých příbuzných, např. u babiček. Dozvěděli jsme se také, že se dívky v Indii už ve věku 12 nebo 13 let musí provdat za starší muže, kterým pak dělají služebné. Špatně se mají také třeba děti v Africe, ale i jinde ve světě. Proto jsme se rozhodli pomáhat jim alespoň sbírkou peněz.

Nikola Hadrychová

PROJEKT PATRONI SE LÍBÍ MALÝM I VELKÝM

Projekt Patroni byl na naší škole zaveden v minulém školní roce a protože se osvědčil, letos v něm pokračujeme.

Patroni jsou žáci z 9. ročníků, kteří mají za úkol postarat se o přidělené prvňáčky. Sama jsem patronkou A. Vimmerové a myslím si, že ona i ostatní děti z 1. tříd jsou spokojené, protože mají o mnoho let starší kamarády. Ti jim mohou pomoci vždycky, když si s něčím nedovedou poradit nebo něco potřebují.

Nám deváťákům se patronství také líbí. Chodíme za svými svěřenci o velkých přestávkách, povídáme si s nimi nebo si s nimi hrajeme. V průběhu celého roku bychom jako patroni měli také pomáhat vyrábět dětem školní pomůcky a možná, že i ony nás překvapí nějakým dárečkem nebo besídkou.

Žaneta Rybářová

TAKÉ ZVÍŘATA SI ZASLOUŽÍ NAŠI POZORNOST

Na nástěnce v přízemí školy se můžete dočíst, že je naše ZŠ partnerem Ochrany fauny České republiky v oblasti ochrany přírody. Znamená to, že máme v programu také pomoc zvířatům. Každoročně např. přispíváme částkou 500 Kč na potravu pro opuštěná a zraněná zvířata, umístěná ve votické záchranné stanici.

Alina Malysh

Třída by měla být dobrá parta

Nebylo by krásné, kdyby každá třída byla bezva parta? Jistěže ano, jenže pořád se nám to úplně nedaří. Ale určitě nejsme sami. Tenhle problém řeší i jiné třídní kolektivy u nás ve škole, v jiných školách a nejspíš i po celém světě.

Většinou se vždycky najde žák, který do kolektivu nezapadá nebo se ho snaží narušovat. Někdy se však může stát, že takovým „kazisvětem“ může být i celá parta, která svým chováním otráví spolužáky i učitele. Bohužel pak není vůbec jednoduché tuto skupinu usměrnit. Důležité je, aby se k těmto dětem nezačaly přidávat další. Spíše by jim ti ostatní měli zkusit jejich chování vymluvit, společně se s nimi pobavit a udělat tak něco pro třídu, pro klid. Dobrou příležitostí k tomu může být třeba výlet nebo nějaká jiná společná akce, do které se zapojí i někteří spolužáci „samotáři“, ale i ti „ničitelé“ dobrých vztahů, o kterých byla řeč. Nejdůležitější totiž je nedopustit, aby se stranili kolektivu třídy a bavili se s ostatními. Musí se o to však snažit také oni a samozřejmě i celá třída. Riziko však je, že se i ti „normální“ mohou někdy zkazit. Ale nesmíme to vzdávat a bát se, vždyť jedno známé pořekadlo říká: „Všechno zlé je pro něco dobré“. Třeba to může dopadnout i tak, že co se nejprve pokazí, může být příležitostí k poučení všech stran. Taky se říká, že každý neúspěch je příležitost k nápravě.

Je důležité, aby třída byla dobrá parta, aby se děti dohodly na zásadních záležitostech ve třídě, ale třeba i s ostatními třídami.

Až si budeme navzájem důvěřovat, pak se můžeme společně radovat a zároveň čelit všem nepříjemnostem. Vždyť může být tolik pěkného na našem školním životě! A je škoda si to kazit. (maka)

KDYŽ MÁME PO ŠKOLE VOLNO, JDEME NA KROUŽEK

Zájmová činnost, to je něco navíc, co škola nabízí žákům pro volný čas. Kromě výuky jazyků existuje na ZŠ Jílové u Prahy několik kroužků, jejichž přehled zveřejňujeme na této straně.
Jestli máte dojem, že vám školní povinnosti zaberou příliš času na to, abyste dělali ještě něco navíc, pak byste možná měli přehodnotit svůj program a jeho organizaci.
Že se toho dá při troše dobré vůle stihnout hodně, dokazuje příklad Kamily z našeho novinářského kroužku. Právě ona v následujících řádcích popsala, co všechno ji baví, kterou zájmovou činnost v minulém školním roce zvolila a zvládala.

❤ NĚMECKÝ JAZYK

Na němčinu chodím už třetím rokem a stále mě baví a zajímá. Učí nás paní učitelka Kateřina Kohoutková. Je s ní zábava, a to je jeden z důvodů, proč tam chodím. Vždycky, když se blíží středa a další lekce, těším se, že se budeme učit něco nového! Navíc se jen neučíme, ale hrajeme i různé hry a to mě taky baví. Vlastně nemám žádnou kritiku, snad jen to, že by na německý jazyk na naší škole mělo chodit víc dětí. Není přece špatné naučit se toho co nejvíc.

❤ DRAMATICKÝ KROUŽEK

Na „dramaťák" chodím, protože mě baví něco hrát a vymýšlet. Scházíme se jednou za týden se Svatavou Ingrovou, které říkáme Sváťo.
Zatím se jen učíme improvizovat, ale na výročí školy se už hodláme se svým talentem předvést. K tomuto kroužku bych dodala opět jenom to, že mě baví.

❤ AIKIDO

Učíme se tam soustředit, to je důležité. Většinou si každý myslí, že jde o bojový sport, ale my se na něj v našem kroužku zatím jenom připravujeme. Na začátku se jen rozcvičujeme, na konci pak cvičíme ve dvojicích.
Aikido mě baví, ale vadí mi velcí kluci, co tam chodí. Vůbec s námi necvičí, povalují se a křičí, takže je náš učitel už chtěl vyhodit.
Tenhle kroužek byl ve školním roce 2007/2008 poprvé, ale doufám, že bude pokračovat.

❤ VÝROBA ŠPERKŮ

Kroužek výroba šperků je určen hlavně pro děvčata, která ráda nosí pestré doplňky a ozdoby. Koná se jednou týdně a Kateřina Kahounová nás tam učí vyrábět náušnice, náhrdelníky a třeba náramky. Já jsem do kroužku chodila v minulém roce a vyrobila jsem si hodně zajímavých věcí. Proto ho doporučuji všem holkám, které se rády parádí.

S novinářským kroužkem jsme se před časem vydali za reportáží do naší Městské knihovny. Dozvěděli jsme se tu mimo jiné, že si čtenáři mohou vybírat skoro ze 40 000 knih, z toho je víc než 24 000 titulů beletrie, která je nejžádanější. Přes den sem přijde průměrně 30 návštěvníků. Většinou jsou to starší lidé, studenti a děti, kteří si během minulého roku vypůjčili na 50 000 knih. Knihovna nabízí kromě knížek také přístup k internetu a klubovnu. *(kr)*

❤ NOVINÁŘSKÝ KROUŽEK

Další kroužek, kam chodím, je novinářský. Vede ho redaktorka Jílovských novin Jana Linhartová. Učí nás psát články, radí, jak vypadá zpráva, úvaha nebo rozhovor. V minulém školním roce jsme se připravovali, abychom při výročí naší školy mohli vydat první školní noviny. Právě je držíte v ruce a doufám, že se vám líbí.
Tento kroužek mě baví, protože ráda píšu pohádky a básničky.

Kamila Rybářová

Z kroužku tvořivé činnosti

Sportovní hry vede Ing. Michal Pešta

ZVEME VÁS DO KROUŽKŮ PŘI ZŠ JÍLOVÉ

Aikidó – M. Jabůrek - schůzky ve čtvrtek v tělocvičně
Aerobic – L. Ungerová - schůzky v tělocvičně v úterý
Ranní posilování – P. Vlčková - schůzky v tělocvičně v út a ve čt
Basketbal – P. Vlčková - schůzky v tělocvičně v úterý
Cyklistika – P. Vlčková - schůzky na školním hřišti - ve čtvrtek
Florbal – M. Pešta - pro kluky i holky, schůzky v tělocvičně v pátek
Pohybově-dramatické hry – S. Ingrová - v pondělí v učebně č. 22
Hra na flétnu – L. Rybářová - schůzky v úterý v učebně č. 17
Angličtina hrou – I. Jabůrková - schůzky v úterý v učebně č. 2
Anglický jazyk – S. Vlasák - pro začátečníky schůzky ve čtvrtek
Anglická konverzace – S. Vlasák - schůzky ve středu
Německý jazyk – E. Kudělková - pro začátečníky, schůzky ve středu
Německý jazyk – Eva Kudělková - pokračovací, ve středu učebně č. 10
Výtvarné tvoření – S. Fourová - schůzky v pondělí v učebně č. 67
Drátování a jiné techniky – J. Dvořáková - kombinované techniky – práce s drátem a korálky, tkaní, drhání, ubrousková technika, schůzky v učebně č. 20 v pondělí a ve čtvrtek
Výroba šperků – K. Kahounová - schůzky v úterý v učebně č. 64 (ŠD)
Výroba šperků – K. Kahounová - pokračovací kurz, schůzky ve čtvrtek v učebně č. 68
Počítače – L. Rybářová - základy práce na počítači, internet... schůzky v pondělí v počítačové učebně
Novinářský kroužek – J. Linhartová - schůzky podle dohody
Fotokroužek – P. Borský a J. Macák - schůzky podle dohody
Zálesák – L. Havelková a K. Kahounová - základní zálesácké a tábornické dovednosti - schůzky v úterý v učebně č. 68
Tvořivé dílny - pro děti i širokou veřejnost - nepravidelné tvořivé dílny. Bližší informace budou zveřejňovány na **www.zsjilove.cz**.

NENÍ ŠKOLA JAKO ŠKOLA. CHCETE VĚDĚT, JAK SE VZDĚLÁVAJÍ MALÍ INDIÁNI?

V minulém školním roce jsme si do našeho novinářského kroužku pozvali paní Ditu Manev, která před časem učila v peruánské škole. Dozvěděli jsme se od ní mimo jiné, že škola, v níž pomáhala indiánským dětem k základům vzdělání, je postavená z bambusu. Slouží nejen k učení, ale i ke skladování všeho, co je v indiánské osadě potřeba, např. zásob jídla. Všechny děti se v ní učí pohromadě, mají jednoho učitele, který je tu zároveň ředitelem, starostou a léčitelem. Učí se tu více jazyky, nejčastěji španělsky, ale především místním jazykem kečua. Životní podmínky v této oblasti jsou špatné, ale děti jsou na to zvyklé. Jsou spokojené, veselé, mají přirozený respekt a instinkt, znají způsob výměny (obchodování) a vědí, co se kde stalo. Věří v magii i v to, že má jejich džungle svou duši. Sice se často pošťuchují, ale mají se rády, rády se tulí a objímají. Avšak celý jejich život v džungli je boj o přežití. Proto umějí už odmalička zacházet s mačetou a jsou také výborní plavci. (kr)

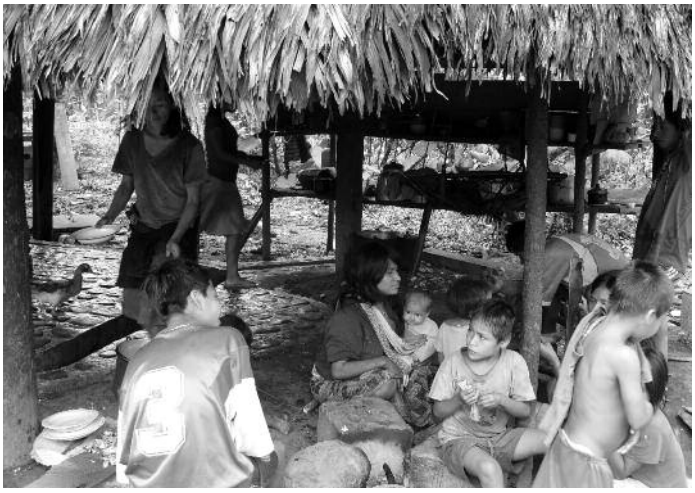

Peruánci v Amazonii žijí úplně jinak než my. Jejich domovem je příroda.

JE ŠKOLA NUDA?

Každý člověk buď chodí do školy, do školy chodil, nebo teprv bude chodit. Většina dětí bere školu jako budovu, kde je to otravné, nuda, samé učení. Vůbec si ale neuvědomují, že někde jinde, například v Peru, by děti do školy podobné té naší určitě rády chodily a nikdo by je k tomu nemusel přemlouvat a nutit. O tom všem nám vyprávěla paní Dita, která se do peruánské Amazonie vypravila s charitativní výpravou.

JAK VYPADÁ ŠKOLA V PERU

Paruánské děti se podle našich poměrů toho moc nenaučí. Jejich učitelé se zaměřují jen na to nejdůležitější - základy čtení, psaní, počítání. Budova školy v Peru a naše škola nemají skoro nic stejného. Na obrázcích jsme viděli přístřešek, který ani trochu školu nepřipomínal. Všechny domy, které jsme měli možnost vidět na fotkách, které Dita pořídila, připomínaly spíš přístřešky, co nemají ani zeď. Jsou vyrobeny jen z dutých kmenů rostlin z tropického pralesa.

V ČEM JSOU JEŠTĚ JINÍ

Děti, které v této zemi žijí, můžou leckomu připadat jako chudáci, ale jim život, jaký žijí, vyhovuje. Možná bych jim záviděla, že si mohou do školy přijít i z ní odejít, kdy chtějí. Když je to nebaví, jdou si zahrát třeba fotbal, když se probírá něco pro ně zajímavého, do školy zase přijdou. Chodí bosy a většina z nich nosí oblečení, které už bylo víckrát používáno jinými dětmi. Oblečené jsou jen proto, že sem zasahuje civilizace. Do jedné třídy chodí děti různých věkových kategorií, rozhodně nejsou rozděleny do jednotlivých ročníků, jako to máme u nás.

V ČEM JSOU LEPŠÍ

Lidé si tam navzájem nic nekradou, ani si nedělají nějaké naschvály. Každý se tam snaží vycházet s každým. Škola se tu stává i tak trochu skladem potravin - najdete tam bedny s olejem, rýží a jinými potřebami. Příslušník kmene si sem přijde např. pro olej, ale jen ve chvíli, kdy už mu doma chybí. Nikdo si ničeho nenabere zbytečně mnoho, aby zbylo taky na ostatní. A to je další věc, která se mi líbí. Stejně jako to, že si tam lidé navzájem nic nekradou. Kdybyste tam cestovali a zapomněli někde cokoliv, třeba fotoaparát, můžete se spolehnout, že tu věc nikdo nevezme, nesebere vám ho, kdyby tam ležel týden. Ta věc mu prostě nepatří.

Paní Dita Manev předvádí malým indiánům práci s počítačem.

Peruánská škola je jiná než ta naše, ale přesto tam děti rády chodí.

PRALES JAKO ZDROJ OBŽIVY

Kmeny místních obyvatel jsou závislé na pralesích, protože jsou pro ně zdrojem obživy. Právě proto se i děti musí v džungli dobře vyznat a umět si poradit v každé situaci. Musí umět dobře plavat, když bydlí u řeky a dobře se v lesích orientovat i schovávat, aby si jich nikdo nevšiml.

Ve zvláštní úctě mají zdejší lidé prameny pitné vody, pozornost věnují místům, kde voda vyvěrá a udržují vše v naprosté čistotě.

MÁM RÁDA SVOU ŠKOLU

Z vyprávění paní Dity jsme se dozvěděli, že se lidé v Amazonii mají mezi sebou rádi. Z obrázků jsme viděli, jak jsou k sobě děti přívětivé a často se objímají, jak to u nás není zvykem.

Z besedy jsme zjistili, že na tomto vzdáleném konci světa existují různé výhody, které by se mi líbily, a něco z nich bych dokonce zavedla i u nás. Jenže se svou školou jsem spokojená a i když se to třeba někdy nezdá, tak ji mám vlastně ráda.

Dominika Rybářová

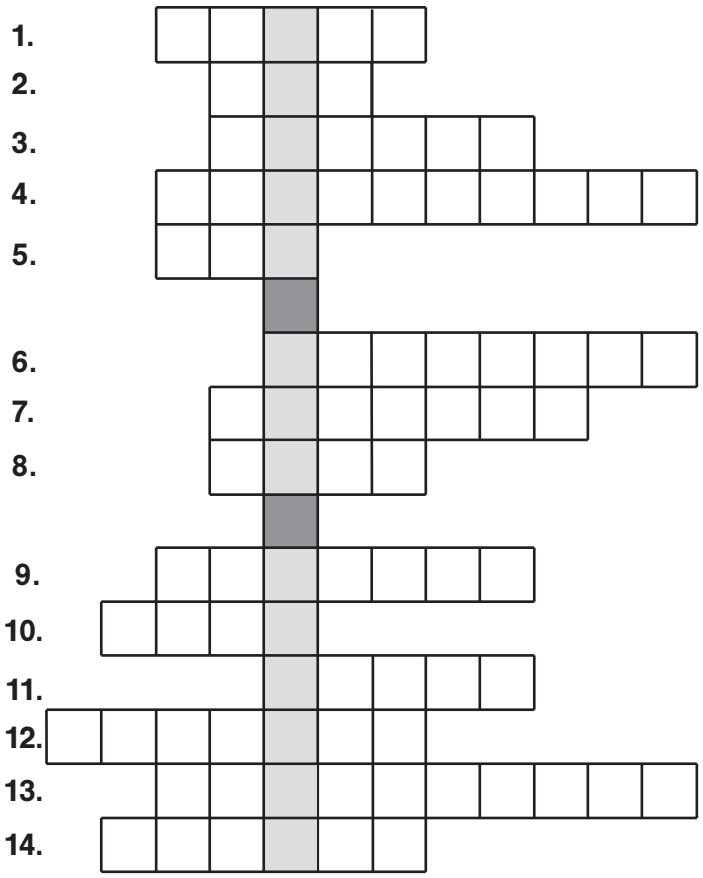

DOPLŇOVAČKA: LUŠTÍTE RÁDI? LUŠTĚTE S NÁMI!
V tajence se skrývá motto naší školy.

1. Předmět, do kterého sbíráme houby; **2.** Orgán zraku; **3.** Co se hlavně hraje na hřišti s umělou trávou?; **4.** Na tělocvik chodíme ven nebo do .....; **5.** Kolik je v naší škole automatů?; **6.** O hudební výchově zpíváme .....; **7.** Po škole chodí těti z 1. stupně do školní .....; **8.** Ve znaku naší školy máme.....; **9.** O Vánocích a Velikonocích se ve škole koná něco jako trh. Co to je?; **10.** Ženské křestní jméno; **11.** Kolik měsíců chodíme do školy?; **12.** Jakou funkci pro prvňáčky mají žáci 9. tříd?; **13.** Papír, který dostáváme na konci školního roku; **14.** Pátý měsíc v roce.

Připravila Dominika Rybářová

Kreslený vtip žáka 5. třídy - z našeho redakčního archivu.

RÁDI ZVEŘEJNÍME VAŠE VTIPY, PODĚLTE SE S NÁMI O SVÉ NÁPADY!

Baví vás kreslit, fotografovat? Máte nápady a nevíte, co s nimi? Na této straně rádi zveřejníme vaše vtipy, kreslené i textové, fotografie i zábavné příběhy, které se staly, nebo si je umíte vymýšlet. Můžete je poslat v elektronické podobě na adresu *jilovsky.skolak@seznam.cz* nebo je předejte některému z členů redakčního kolektivu našeho časopisu. Budeme se těšit na vaši spolupráci. (red)

TĚŽKÝ JE ŽIVOT SPORTOVCE...

Mám bratra, který chodí do naší školy. Je mu čtrnáct a skoro každý den má fotbalový trénink. Zajímá vás, jak probíhá jeho příprava?

Před tréninkem:

V půl čtvrté se začne připravovat. Za pět minut tři čtvrtě na čtyři mu máma připomíná výchovu. To jako že se má slušně chovat a po tréninku že má jít rovnou domů. V tu chvíli začne brácha šílet, že přijde pozdě na trénink. Nikdy to nechápu. Mámin výklad netrvá ani dvě minuty a on běsní, že už musí letět.

Po tréninku:

Když se brácha vrátí utahanej jako pes, má hlad jako vlk. Máma dá ovšem příkaz, ať jde nejdřív do sprchy, že zpocenej nemůže ke stolu. Náš fotbalista začne řvát, že má hlad a že se chce nejdřív navečeřet. Co myslíte, pokaždé je hádka, ale pokaždé to vždycky skončí sprchou před jídlem. Po jídle je pohoda, ale jen do té doby, než se jde brácha učit. Máma ho totiž nutí, aby si dělal úkoly dopředu - například v pondělí na středu, což se zdá bratrovi samozřejmě zbytečné. Následuje další hádka: „Já to dělat nebudu a nebudu, když to nemáme na zítřek!“ Nakonec si všechno vždycky udělá, jenže z toho je deset večer, takže po práci následuje okamžitě postel. A takhle je to u nás každý den tréninku. Zdá se vám to normální? (ta)

Dnes prý už hrajou kuličky jenom opice. Škoda, bývala to kdysi dost dobrá hra.Taky jste ji zkusili?

ZASMĚJTE SE S NÁMI!

❤ Pan učitel: *„Maruško, kdybych snědl deset dortů a potom dalších dvacet, kolik bych jich spořádal dohromady?“*
Maruška: „*Příliš.“*

❤ Paní učitelka: „*Pomáhala ti maminka s úkolem? “*
Janička: „*Ne, všechny ty chyby jsem udělala sama.“*

❤ Klárka: „*Chtěla bych žít ve starých časech!“*
Paní učitelka: „*Vážně? Proč?“*
Klárka: „*Protože bych se nemusela učit tolik dějepisu.“*

❤ Pan učitel: „*Karlíku, co bylo první věcí, kterou udělal Karel IV., když se dostal na trůn?“*
Karlík: „*Posadil se.“*

❤ Paní učitelka: „*Kristýnko, kdybych měla v jedné ruce pět jablíček a v druhé šest, co bych měla? “*
Krystýnka: „*Opravdu velké ruce, paní učitelko.“*

Vtipy posbírala Bětka Varyšová

VZPOMÍNÁME NA PRÁZDNINY A TĚŠÍME SE NA TY PŘÍŠTÍ

MOJE PRÁZDNINY S JUKOU

Hned začátkem prázdnin jsme já a můj bratr odjeli na vodácký tábor s JUKOU. Letos jsme sjížděli řeku Ohři. Nejdřív jsme cestovali vlakem se dvěma vedoucími - s Hermou Těšinovou a s Honzou Stachurou. Cesta probíhala docela dobře, až na to, že jsme museli poslouchat výskot spolužáka Petra, který si neuměl otevřít temosku, takže se pořád polejval.

Ze zastávky Kynšperk nad Ohří jsme pak šli asi půl kilometru s batohy do tábořiště, kde nás už čekali. Hlavní vedoucí Jirka Vorel rozhodl, kdo s kým bude bydlet ve stanu, a dozvěděli jsme se od něho všechna tábornická pravidla. Odpoledne jsme hráli softbal a večer byl táborák. Všichni jsme se těšili na tábornická trička, jako vždy byla žlutá.

Druhý den začal snídaní - chleba s marmeládou - já zbožňuju jahodovou! A pak už jsme sbalili stany a ostatní věci a vyrazili na řeku. Pro začátek jsme jeli asi jenom 10 km. Kdo s kým pojede, jsme si mohli vybrat, takže já jsem jela se Sárou. Na dalším tábořišti jsme se převlékli a měli volnou zábavu až do večeře. Jako vždy následoval táborák a hry. Spát jsme šli až kolem jedenácté. Ráno se mi pak nechtělo vstávat, takže jsem na snídani přišla později a neměla jsem výběr z marmelád. Jahodovou mi snědli! Pak jsme se vydali na pěší výlet podle mapy. Cestou jsme si nakoupili a hráli jsme hry. Večer po táboráku jsme šli spát, ale jak jsem si lehla, polekal mě křik. Máje se Sárou vlezl do stanu potkan nebo nějaká myš.

Další tábořiště bylo vyloženě luxusní - sprchy a normální záchody! A taky jsme se už těšili do města a na hrad Loket. Tam se mi nejvíc líbila věznice. Odpoledne následoval fotbal, večer opět táborák a druhý den zase voda!

Další tábořiště se jmenovalo Hubertus. Když jsme tam dorazili, začalo nepříjemně pršet. Sotva jsme si stačili v mírném poprchávání ještě postavit stany a pod altánkem jsme pak vařili k večeři výborné rizoto, podle našeho „riziko". Nakonec se i táborák vydařil, přestalo pršet a hráli jsme na kytaru.

Druhý den návštěva Karlových Varů - tady jsme měli rozchod a byl čas i na lázeňské oplatky, ale taky jsme se věnovali reklamním stánkům, které tam byly díky filmovému festivalu.

To už se pomalu blížil konec pobytu. Na Nechranickou přehradu jsme museli postupně dojet auty. Zbytek dne patřil koupání a grilování na rozloučenou. Já jsem psala kroniku. Opět nechyběla kytara a pak poslední noc... Druhý den se balilo. Byla to docela fuška, ale zvládli jsme to. K obědu byla gulášová polévka, na cestu sušenky a vyrazili jsme na vlak. Cesta trvala dvě hodiny, tak to bylo příjemné.

Když to shrnu, vedoucí i kamarádi byli všichni fajn a tábor se mi moc líbil. **Aneta Cihlářová**

Tak to jsme my, vodáci z JUKY na Ohři. Fotka je od našeho vedoucího Jirky Vorla.

PRVNÍ DNY PRÁZDNIN JSEM TRÁVILA DOMA, PAK JSME ODJELI DO ITÁLIE

První dny prázdnin jsme trávily se sestrou doma. O několik dnů později jsme s rodiči odjely k moři do Itálie, do města Pesaro. Bylo to úchvatné! Jeli jsme tam přes několik horských tunelů, přes Alpy, krásnou přírodou, až jsme dorazili na místo. Ptali jsme se lidí, kudy jet na pláž, až pán v autoservisu nám poradil. A proč zrovna v autoservisu? Potřebovali jsme totiž opravit auto. Ale dál už to šlo jako po másle.

Nejdřív jsme dojeli ke kempu Marinela, kde měli plno, a tak jsme zkusili jiný - kemp Norína. Bylo to tam hezké. Vedle nás bydlely paní z Německa, u stanu nám běhaly ještěrky a jedna z nich se dokonce přišla napít, když jsme pustili vodu.

Celé dny jsme trávili na pláži, hráli si, plavali jsme na lehátku... Jednou, když jsme lezli na vlnolamy, poranila jsem si nohu, takže jsme šli koupit nové boty do vody, protože mě ta noha bolela. Nebyla jsem ale sama, kdo se zranil.

U vlnolamů jsme ale taky pozorovali nádherného racka. Byli jsme od něj jen malý kousek a on se ani nehnul. Na pláži jsme nacházeli kraby a poustevníky v zatočených mušlích. Jeden den ráno připluly lodě a lidi z nich sbírali mušle a kraby. Bavilo nás pozorovat je. Já jsem postavila z písku Sara hotel, Sara nadvoří, Sara sving a příkop... Mámě se to moc líbilo.

Když jsme si chtěli večer lehnout, zjistili jsme, že máme spacáky plné písku. Jinak byly večery v kempu hezké. Pouštěli jsme si DVD, sedávali na lavičce a dívali se.

Poslední den jsme se fotili u našeho auta s panem ředitelem kempu a jeho ženou.

Když jsme se vraceli domů přes Alpy, začalo pršet, ale to nám nevadilo. Doma nás přivítali naši pejsci a fretka Nela. **Majda Odjožna**

Každý školák si užil prázdniny jinak. Hezké výlety se dají podniknout třeba jen v okolí našeho domova. Tihle klucí se byli koncem srpna s rodiči podívat ve Štole sv. Josefa ve Studeném. A moc se jim tam líbilo.

**JÍLOVSKÝ ŠKOLÁK - časopis pro žáky Základní školy Jílové u Prahy.
Vydávají členové novinářského kroužku při ZŠ s vedoucí Janou Linhartovou.
Ročník I., vydání číslo 1/září 2008. Náklad 500 ks, tisk Maestro Praha.**